

Susret s Brankom Mikulićem

U drugom dijelu teksta, nastalog povodom stote godišnjice rođenja prof. dr. Midhata Begića, jednog od naših najznačajnijih estetičara, literarnih teoretičara, historičara, književnih kritičara i esejista, nastavlja se prisjećanje na događaj kojim je zaustavljena hajka na „Biserje“, djelo Alije Isakovića koje su žestoko kritikovali pripadnici „tvrde“ partijske linije, samo zbog pokušaja da se tim djelom afirmira

muslimanska književna tradicija u BiH.

U prvom dijelu teksta objašnjavaju se okolnosti pod kojima je do toga došlo i opisuje način na koji je, posredstvom Hamdije Pozderca, zakazan susret Begića i Muhameda Filipovića s tadašnjim šefom CK SKBiH Brankom Mikulićem. Nakon tog susreta, s Isakovića i „Biserja“ skinuta je ananema i potvrđeno pravo muslimana i na naciju i na nacionalnu kulturu.

djelom. Neki su se odmah počeli posipati pepelom po glavi, a samo je Mladen Oljača ostao kod svojih mišljenja. Ja vjerujem da je to bio uzrok njegovog neprimjetnog nestanka s političke scene u Sarajevu, gdje je bio doveden da vlada u

se ne spominje, pokazuje da je rahmetli Midhat Begić isto tako bio odlučan da se zauzme za odbranu politike jednakosti svih naših naroda i njihovih kultura. Također je bio pripravan da u svakoj prilici uzme u odbranu one mu-

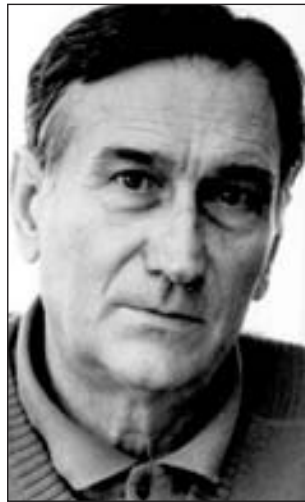

Begić: Praktični doprinos

oblasti književnog života, nakon čega ga je njegov put odveo do toga da učestvuje na sjedeljama s Radovanom Karadžićem i drugim sličnim tipovima u vikendici jednog nesretnog profesora na Nišićima.

Cijeli ovaj slučaj ukazuje na dva momenta. Prvi je da je pokojni Branko Mikulić bio dosljedan i odlučan u provođenju i odbrani politike jednakopravnosti svih naroda u Bosni i Hercegovini.

Drugi važan moment je da ovaj događaj, o kojem se veoma malo zna, a nikada

Isaković: Odbranjeno pravo

slimanske književnike, kao, uostalom, i druge, od objeda i napada u kojima su, u pravilu, objede o nacionalizmu bile najefikasnije i vodile najkraćim putem ka eliminaciji tih ljudi iz literarnog i javnog života.

O Midhata Begiću se stvarala slika kao o čovjeku izvan praktičnog i realnog, pa i političkog života. Ovaj slučaj pokazuje da je on, u ovom slučaju je to sasvim jasno, odlučujuće utjecao i na neke praktične korake tadašnje politike u korist širenja sloboda.

ković Irac, politički komesar Fadil Jahić Španac, dr. Mustafa Mujbegović, Pero Čuskić, Kosta Popov, Sejfo Karamehmedović i Albin Herljević, dok su Slavka Mičića, Antu Macana i Slobodana Jovanovića toga dana četnici žive zarobili i zaklali.

zanski komandanti. Za šta su četnici uvijek ratovali na teritoriji BiH, dobro je poznato i iz novije historije.

Mjesto okupljanja

Krajem 70-ih godina prošloga stoljeća 19 općina sjeveroistočne Bosne finansiralo je izgradnju spomeničkog kompleksa u Vukosavcima.

Bio je mjesto đačkih ekskurzija i socijalističkih

okupljanja. Motel od 1.200 kvadratnih metara djelo je arhitekta Dragoslava Simića, a Spomenik revoluciji, visok sedam metara, izliven je 1986. u Zagrebu. Autor je slovenski kipar Drago Tršar. Danas je sve prepušteno zubu vremena, ali antifašisti iz Brčkog, Tuzle, Bijeljine i drugih gradova ovoga dijela BiH ipak se 20. februara okupe na ovom mjestu. **E. M.**

BEZ DLAKE NA JEZIKU Bez hrabrih novinara nema ni jezika ulice

Govor mržnje u BiH

Kada sam prije tri godine počela ukazivati na govor ulice i mržnje, stavljena sam na stub srama, proganjana, obezvređivana, napadana, proglašena plaćenicom i ismijana

Nedavno je održana konferencija OSCE-a o medijima u Sarajevu. Po ko zna koji put ponovljeni su stavovi da su novinari hrabri, ali i izloženi brojnim neprimjetnostima i rizicima. Ponovo je zatražena i nova legislativa „kako bi novi zakoni zaštitili slobodu izražavanja i prestali donositi samo restrikcije“.

Objavljena studija

Istina, treba na početku istaći kako bivša direktorica Sektora za emitiranje u RAK-u (Dunja Mijatović) tvrdi da govora mržnje nema i kako ljudi koji prave „hiperprodukciju“ tog pojma ustvari i ne znaju šta je govor mržnje.

Hajde da joj povjerujemo oboje: i da ga nema i da oni koji govore da ga ima ne znaju šta govor mržnje znači. E pa tako baš kada je objavljena informacija o OSCE-ovoj konferenciji koju je Mijatović organizirala objavljena je i studija o utjecaju govora mržnje u politici i medijima na sigurnost u BiH, koju potpisuju: Vlado Azinović, Kurt Basiner (Bassuener) i Bodo Veber (Weber). Složit ćemo se da nije riječ o diletantima i ljudima koji su zalutali u novinarstvo. Studija je predstavljena u drugarskoj novinari „Oslobođenje“.

E koliko su oni prepoznali govor mržnje u našim medijima i to čak ponajprije u onim liberalnim, demokratskim, građanskim i otvorenim, koji nikako nisu i ne mogu biti nacionalistički. Idu oni korak dalje od pukog prikazivanja govora mržnje u bh. medijima. Govore i o „krizi koja prerasta u govor o ratu“.

Sjećam se da sam, kada sam prije tri godine počela

ukazivati na govor ulice i mržnje u našim „liberalnim“ medijima, stavljena na stub srama, proganjana, obezvređivana, napadana, proglašena plaćenicom i ismijana. Kada danas ova trojica uglednih predstavnika medija vrlo glasno tvrde da je „politički i javni diskurs u Bosni i Her-

Piše:

Sanja VLAJAVLJEVIĆ

ogramski definiraju same sebe kao zagovornike multietničke demokratske Bosne i Hercegovine“.

Ma neće biti da su to socijaldemokratske partije koje svoju multietničnost pokazuju preko dva i po čovjeka koji nisu predsjednikove nacionalne pripadnosti. Neće valjda biti da

Pećaninovu upotrebu ove riječi koja treba ismijati njegove neistomišljenike, nego mislim na ljude koji znaju o čemu govore.

Političko nasilje

Za njih je govor mržnje koji „prelazi u zagovaranje političkog nasilja“ čak i rečenica banjalučkog novinara Dragana Jerinića koji kaže: „Kada bih negdje na ulici sreo Željka Komšića, opalio bih mu jedan šamar, preko usta, onaj vaspitni, što mu učitelj nije nikad opalio, pa kad god sljedeći put bude htio da priča o Srbima i fašizmu, da se za jezik ugriže“. E pa Jerinić je onda jedan obični početnik u promoviranju govora mržnje.

Kakav je ovo govor mržnje i nasilje kada mi imamo i znamo mnogo bolje forme s mnogo jasnijim porukama koje za posljedicu imaju nasilje i ugrožavanje nečijeg života. I to ne tamo u Banjoj Luci, nego ovdje, u Sarajevu, na Javnom servisu Federacije, onom skoro pa „jedinom“ medijski slobodnom teritoriju u kojemu se patriotizam i klanska privrženost dokazuju jedino jezikom ulice, mržnje i psovka.

Svi koji ne misle kao klan su sistematski nazivani najpogrdnijim imenima pa tako, kada gospodin Ekrem Tucaković kaže da je u BiH prisutna islamofobija, onda on ne govori istinu, nego uništava slobodu medija i izražavanja. Eto, pa neka nama konferencija o medijima, a i ovih eksperata „neznalica“ koji govore o jeziku mržnje u bh. medijima, kojeg zapravo „uopće nema“, kako veli jedna od organizatorica konferencije o medijima. Ko zna, možda i oni završe u Beču u kakvoj misiji, za nagradu.

Svi koji ne misle kao klan sistematski su nazivani najpogrdnijim imenima pa tako, kada gospodin Ekrem Tucaković kaže da je u BiH prisutna islamofobija, onda on ne govori istinu, nego uništava slobodu medija i izražavanja

cegovini radikaliziran tokom posljednje tri godine, s naglašenim porastom od oktobarskih izbora 2010. godine“, onda nema nikakvih ismijavajućih komentara ni polemika u novinama o tome.

Javna sigurnost

Uistinu, pa kako ismijati ove tvrdnje kada je govor mržnje toliko prisutan i otopljiv da ga je nemoguće ne primijetiti. I ne samo to, primjećuju ovi eksperti da je novost koja se pojavila „poslije izbora u kontekstu stranačkih sukoba o formiranju vlade govor i prijetnja upotrebe sile izražene od političkih partija iz Sarajeva koje pr-

ima govora mržnje i da takav govor utječe na „javnu sigurnost u BiH“.

To govore samo oni koji ne znaju šta je takav govor. Recimo, kada novinarka informativne emisije Federalnog javnog servisa najavljuje kraj priloga o ubijenom Muameru Gadafigiju i prelazi na prilog o Miloradu Dodiku, ona ne pravi razliku između njih: obojica su diktatori. I to nije govor mržnje dakako, nego samo „činjenica“, a stvari treba nazivati pravim imenima, zar ne?

Ima još nešto veoma zanimljivo u analizi ovih stručnjaka. Kada kažem „stručnjak“, uistinu ne mislim na onu podrugljivu

USPJEŠNI LJUDI Samir Kesetović, Bosanac u Austriji

Strani investitori boje se političkog haosa u BiH

Sa SBB BiH ovaj poslanik u radničkom parlamentu austrijske klinike dogovorio saradnju

Samir Kesetović je Bosanac koji radi na državnoj klinici u St. Poltenu u Austriji. Od 2005. godine je u radničkom savjetu i poslanik u radničkom parlamentu ove klinike sa 3.200 uposlenika. Donedavno je bio i gradski vijećnik. Trenutno je u Bosni i Hercegovini radi uspostave kontakata sa „zdravim snagama u BiH koje bi imale snage da izvuku zemlju iz krize u kojoj se nalazi“.

- Više sam nego siguran da naši ljudi hoće da investiraju u svoju zemlju, i to ne samo oni, ali se svi boje

haosa i nesigurnosti koji vladaju u BiH s ovim vladajućim strankama - kaže Kesetović.

Zbog toga je ovaj uspješni Bosanac prvo i posjetio Savez za bolju budućnost BiH za koji kaže da je najbliži njegovom viđenju rješenja izlaska iz krize BiH.

- Bio je to produktivan razgovor, gdje sam se upoznao s ciljevima SBB BiH - navodi Kesetović.

On je posebno zainteresiran za ideju formiranja ministarstva za dijasporu za koju se, također, zalaže i

Kesetović: Animirati bh. građane u dijaspori da glasaju

SBB BiH.

- Dogovorili smo konkretnu saradnju. Prvi bit će animiranje dijaspore, jer je frapantan podatak da je od više od milion i 300 hiljada naših ljudi vani njih samo 36.000 izašlo na izbore - naglasio je Kesetović.

Također se zapitao kakva je to zemlja koja je spremna da se odrekne više od milion svojih ljudi i zaključio da u ovoj situaciji jedino SBB BiH ima predispozicije da u budućnosti spasi BiH od katastrofe. **A. CANOVIĆ**